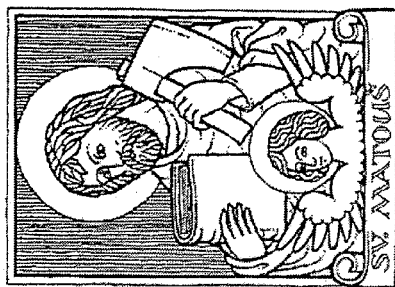

MATOUŠ

ČÍSLO 45

*Začátek školy dětí Božích
září 2007*

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Milí přátelé,

skončily prázdniny, byla dovolená.

Byly, bylo. Ale je škoda času se ohlížet za tím, co bylo.

Jsme stvoření s tváří dopředu – k tomu co bude, co je. Je nutné hledět dopředu, snažit se odhadnout co bude. Nejdůležitější je prožívat plně, co je, přítomný den, hodinu, okamžik.

Snažit se hezky, správně, dobře prožít přítomnou chvíli.

Náš den končí večerní modlitbou. – Necháme-li ji až do postele – riskujeme, že při ní usneme. Při svlékání je to lepší:

„Pane, končím. Odkládám tento den jako tyhle šaty. Jak jsem se ti dnes líbil?”

Byly chvíle těžké, – tys mi nabízel svou pomoc, sílu – použil jsem ji, abych je nepokazil sobě, druhým? Děkuji a těším se, že zítra to dokážu líp. Půjdu zas za sebou naše všední dny: Budeme pracovat, vzdělávat se, růst do krásy.

Krásu dostáváme od Stvořitele zadarmo – jsme vzhlední. Ale člověk je stvořen dvounohý.

Všichni máme denně usilovat abychom byli nejen pěkní – ale i **milí** – abychom měli dobrou povahu, chování, charakter. Sympatický vzhled

jste dostali zadarmo, to je Boží dar. Ale milá povaha – to si každý musí vypěstovat sám.

Ať se v novém školním roce nám všem školákům, nám Božím dětem, naše sebevzdělávání daří.

Váš farář

Pavel Svoboda

Přehled bohoslužeb na našem území:

Fryšava: neděle - mše svatá 8.45 hod.
středa - mše sv. pro mládež 18.00 hod.
pátek - mše nebo nešpory 18.00 hod.

Sněžná: neděle – mše sv. 10.30 hod

Krásné: léto – sobota 17.00 hod.
zima – sobota 16.00 hod

K svátku sv. Matouše

Podle různých apokryfních zdrojů (texty, které nebyly vzaty do Bible), které se ne vždy shodují ve všech detailech, odešel Matouš po kázání v Judeji k Parthům a Persanům. Zejména pak působil v Etiopii, kde přemohl mágy, kteří se nechávali uctívat jako bohové, a draky, kteří je doprovázeli. Poté vzkřísil dceru krále Egipa (nebo Hegasipa). Byl umučen kvůli tomu, že vystoupil proti manželství krále Hirciaka se svou neteří Ifigenií, která se obrátila na víru díky apoštolově kázání. Byl zabít mečem, když se po mši modlil u oltáře.. Odtud pochází jeho další atributy: meč, který se občas nahrazuje sekerou.

Zdroj:
<http://www.aciprensa.com/apostoles/mateo.htm>

Můj Pane, Bože,
dej mi prosím trpělivost.
A to hned.

Oren Arnold

ŽIVOT VE VÍŘE

Občas slyšíme stesky, že je mezi námi stále víc nevěřících. Ale to je mylný dojem. Nevěřící lidé nežijí mezi námi – ti žijí buď v ústavech pro duševně choré, - nebo nežijí vůbec – končí sebevraždou.

Lidé mezi námi jsou všichni věřící. Každý věří něčemu nebo někomu – jinak by nemohl žít.

Přijdou na faru snoubenci na přípravu k sňatku. On řekne: „Jsem věřící katolík.“ Ona říká: „Já nevěřím v nic.“ – A kněz jí odpoví: „Ale věříte. Jenže v něco jiného, než v Boha. Například jistě věříte svému snoubenci, jinak byste si ho nebrala. Jistě věříte, že si spolu založíte hezký domov. Jinak byste se nevzdávala. Jde jen o to, jestli se oba dokážeta shodnout, jak má ten šťastný domov vypadat.“

Každý, kdo žije, je nějak věřící. My, křesťané, věříme v Boží lásku, věříme v moc dobra. – Jiní věří v horoskopy a amulety. Kde není víra v Boha, ideologie. Jiní věří v horoskopy a amulety. Kde není víra v Boha, nastupuje víra a pověry – v tom je ten rozdíl.

Svatý Pavel říká: „Já žiji ve víře v Syna Božího, který si mě zamiloval.“ A my, křesťané, můžeme k tomu říct: „Já se také snažím žít ve víře v Syna Božího.“

Víra v Syna Božího osvobozuje člověka: od pověr, od strachu ze všelijakých strašidel.

Víra v Syna Božího učí člověka správnému vztahu k sobě i k lidem.

Evangelium je školou krásného života v duchu víry. Je tam vyprávění o moci odpouštějící lásky. Odpouštění umožňuje nový začátek, nový život. Mezi manžely, v pracovním společenství, všude. Kde je odpouštění, tam je láska, tam je Bůh.

Je tu i poněkud překvapující druhá strana věci: Komu se méně odpouští, ten méně miluje. Farizej je slušný, konkrétní člověk, který nic špatného neprovedl. Nepotřeboval a nezažil odpouštění. A tak není schopen soucitu s hříšníkem, neumi mu odpustit, mít ho rád.

Odpouštění věřitele a láska k dlužníku, to je vzájemná zpětná vazba. Neplatí tu tedy: Napřed musíš ty, a potom i já. Kdo má rád, ten odpustí. Komu se odpouští, ten má rád. Odpouštění je jedna z podob lásky k bližnímu.

Dosud v nás ještě žije farizejská zbožná výlučnost, povyšování „dobrých“ křesťanů nad hříšníky. Měli bychom se hledat i ve farizeovi, který neodpouští a proto je nebezpečí, že ani jemu nebude odpuštěno.

Evangelium nás učí nejen jak zvládnout svou přítomnost, - ale i minulost. Kolik lidí se plouží životem s tváří obrácenou zpět, do minula. „Kdybych tenkrát to udělal, to neudělal.“ Minulost je mnohým přítomnější než současná chvíle. Litují svých chyb, to ano, ale neumějí přijmout odpuštění, neumějí odpustit sobě ani jiným. Potřebují pochopit, že teprv, když se člověk zbaví minulosti, když přijme odpuštění, může žít novým životem ve stavu, který evangelium nazývá pokojem: „Jdi v pokoj!“ A kdo se naučí jít životem v tomto Ježíšově pokoji, ten pak je i sam schopen odpouštějící lásky.

Připomněli jsme si, že vlastně není nevěřících mezi námi. My křesťané věříme Pánu Ježíši Kristu, věříme v moc jeho evangelia lásky. Ti ostatní mají také bohy, kterým uvěřili.

Chraňme si svou víru a snažme se ji předat jako největší majetek i svým dětem.

SLAVÍME DOMA CÍRKEVNÍ SVÁTKY

Církev nám po celý rok zpřítomňuje činy našeho Pána Ježíše. Po celý rok nás volá do chrámu, abychom život Pána Ježíše prožívali při bohoslužbě. A co jsme v chrámu společně začali, má pokračovat doma. V rodině máme dít a společně prožívat svátky církevního roku.

Jak prožívat v rodině dobu vánoční, to všichni víme. Je možné prožívat podobně celý církevní rok? Je to možné i v dnešní době? Věřte, že je, i když televize nabízí zábavu, při které se nic nemusí, jen sedět a koukat. Ale právě o to víc je třeba, aby se doma něco dělalo, hrálo, debatovalo, aby z dětí nevyrostla generace pasivních konzumentů.

A tak se pojdme učit slavit a svátečně žít.

Především jsou tu neděle. Jen si všimnete, jací chudáci jsou lidé, kteří přestali chodit do kostela. Ani se v neděli svátečně neobléknou. Celou neděli jako za dob roboty dřou na „svém“. Lidé neradostní - štvou sebe i jiné a neznají, co je to uvolnění, klid, pohoda.

To první totiž, čím se doma slaví svátek, je pohoda. Sváteční pohoda znamená: dnes mám čas, mohu si dělat, co mě baví.

Kde děti odmala žijí v ovzduší nedělní pohody, budou to umět později i samy, budou z nich sváteční lidé.

Sváteční pohoda, to je i sváteční bohoslužba v kostele, na kterou jde dle možnosti celá rodina pospolu. To je i sváteční společný oběd. To je i krásné odpoledne, kdy každý má právo si dělat, co ho baví. To vše patří ke slavení svátku, neděle. Končí společnou večerní modlitbou, společným poděkováním.

Krom neděle je tu ještě okruh svátků, rodinných výročí, svátky svatých. Popelce má být společným startem do doby postní, kdy každý zápasí se svými zlovyky, postí se od svých chyb. Kde se doma spoluprožívá postní doba, tam je velikonoční týden, vrcholící Zmrtvýchvstáním, podobně krásným prožitkem, jako doba vánoční. Jen dbejme na to, aby naše svátky nezpohanišely: plný stůl a prázdné srdce.

Ve městě si děti pod andělem strážným někdy představují pana strážníka, co ho vidí na ulici. A co to v jejich hlavičkách může udělat, když je babička zavede do barokního kostela plného soch a začne vysvětlovat, že na svatého Antonička se mají obracet, když ztratí klíče, zatímco naproti němu svatý Florian, ten s putýnkou vody, je ochráncem před požáry, a svatý Josef je patron rodin a toho prosíme, aby se tatínek s maminkou nehádali, aby byli na sebe hodní.

Mluvmе dětem o líbezném mamince Pána Ježíše, mluvmе jim, jak ten či onen svatý muž věrně miloval Boha. Ale v předškolním věku se spokojme, že seznamujeme děti se svatými jako vzory pěkného života, jak sloužili Pánu Bohu. Vynechme přitom i drastické výklady o mučení a zázraky. Jinak ze svatých vzniknou v dětké hlavě konkurenti Pána Boha.

Když tak stále čteme, jak je nutno při výchově dětí dávat pozor na každé slovo, na každý rozkaz, dáte jistě za pravdu zásadě, že dobrý vychovatel víc dítě pozoruje a přemýšlí o něm, než mu poroučí.

Je třeba opravdu stále se ptát: Jak tomuhle dítě porozumí. Jak si to vysvětlí? Je třeba se snažit vidět svět očima dětí, jejich představivosti.

A ještě jedno mějme u dětí na paměti, abychom jim vstúpili víru živou a myslící, která je v životě nejlíp uchrání od pověry a nevěry.

Děti jsou konzervativní, chtějí mít vše kolem sebe stále stejné. Změny je zneklidňují, novot se bojí. I pohádku chtějí ty nejmenší slyšet stále doslova stejně.

Jestli z toho pomoci moudré výchovy nevyrostou, stanou se z nich nepřizpůsobiví, nedůtkliví, nevynalézaví lidé. Na co jsou navyklí, to

považují za normální, nezměnitelné. Namísto přemýšlení používají zvykové šablony: takhle se to dělalo vždycky!

Konzervativnost utvrzuje v dítěti také taková náboženská výchova, která předává dětem křesťanství jako hotový systém, v němž všechny otázky jsou už vyřešeny a zodpovězeny. V dospělosti pak už nebudou schopni pochopit, že křesťan každé ráno začíná znovu žít, znovu se vydává na cesty za novým poznáním Boha.

Pozor tedy, abychom nevzbudili v dětech představu, že zcela přesně víme vše, co Bůh chce, co si Bůh myslí, že uvěřením se staneme jaksi vševědougými. Jsou takoví křesťané, kteří vědí vše lépe než ostatní, ať se jedná o cokoliv, a není s nimi lehký život. Chtějí, aby vše zůstalo podle jejich představ.

Živá víra naopak ví, že to, čeho jsem právě dosáhl, je jen východiskem další cesty. Ví, že obrazem křesťanova života je putování vyvoleného lidu do zaslíbené země. Že víra, živá víra, dává odvahu nechat všechno včerejší za sebou a každé ráno znovu vykročit, dál, blíž k líbezné zemi zaslíbené.

JAK ŽÍT VŠEDNÍ DEN

(nejprve je dobré si přečíst Jan 2,1-12)

Skončila doba svátků, začalo údobí všedních dnů. Měli bychom se také učít, jak prožívat všední život, všední dny.

O této potřebě zprávička z černé kroniky. Mladá dívka spáchala sebevraždu. Po svátcích to na ni dolehlo: zas denně vstávat, denně se otravovat ve škole, denně se otravovat doma s učením, denně nuda, nuda. Nemá to cenu, tenhle všední život. Snědla tubu prášků, pryč od toho všedního života.

Člověk se musí naučit žít plně všednost všedního dne, vidět a žít věci drobné a nenápadné, prožívat i svou každodenní práci.

Někteří lidé to s prací přehánějí tak, jako by to bylo jediným smyslem a cílem života. Honí do ní ty druhé – a to kazí pohodu chvíle a dobrý vztah. Honí do práce sebe – a to pak nemají čas na zamýšlení, na řešení životních problémů.

Hlídejme si to, aby se nám práce nestala ani hořkou nucenou robotou, ani drogou k potlačení životních problémů.

I tak nám bude práce vždy všední každodenní námahou. A jenom její dobrovolné přijetí a konání – jako služba svým a celému společenství – z ní může udělat cosi duchovního, dobrého.

I když nanaplňujeme své dny hrdinskými a velkými činy, vždy platí, že malé je příslibem velkého a přítomná chvíle je zárodkem věčnosti.

Kristovou milostí se práce „konaná v Pánu“ může stát cvičením trpělivosti, v pokoře, v zodpovědnosti, která je podobou lásky. A tyto ctnosti jsou zárodkem věčné slávy v Bohu, věčného života.

Měli bychom si jednou s trochou pozorností prohlédnout i další úkony, kterými naplňujeme své všední dny – chůzi, sezení, hledění, smích, jídlo, spánek. – Všechno má svůj smysl a svou krásu..

Někdy slycháme výzvu, abychom, když vstupujeme do kostela, nechali všechno všední venku. Je to správné v tom smyslu, že máme obrátit pozornost k hlasu evangelia. Ale naopak je pro nás důležité, abychom právě zde v kostele svůj každodenní všední život srovnávali se zásadami evangelia, abychom zde dali svému životu správný směr.

VYUČOVAT I VYCHOVÁVAT – ZAČÁTEK ŠKOLY

Typickým zjevem těchto dnů byly maminky s dětmi v obchodech: Začíná škola – a tak je třeba nakoupit sešity, kabely, bundičky a boty.

Začíná výuka naší mládeže a rodiče se na to s dětmi připravují. Ale děti potřebují víc, než jen výuku, potřebují také výchovu. Výchovu mravní a náboženskou potřebují stejně jako znalost počtů a dějepisu. Výuku obstarávají učitelé, výchova spočívá na rodičích.

Mnozí rodiče jsou však dnes toho mínění, že je pro jejich děti lépe nezatežovat je náboženskou výchovou. Mají toho tolik, klavír, angličtinu, výtvarný kroužek – a ještě náboženství?

Chtít děti uchránit znalostí Boha, Samého Dobra, Krásy, Pravdy – copak to není jako přát si, aby to dítě nežilo svůj život jako člověk? Pták nezna Boha, pes nezna Boha, ti nemají potíže s vírou. Ale člověk? Stačí mu jen být jako cvičený honící pes, chytrý jako cirkusový kuň, mazaný jako kocour, šikovný jako delfin, učený jako papoušek? Což není celý člověk teprve ten, kdo je charakterní člověk, člověk s krásnou duší? Copak je správné vychovávat lidi bez duše?

Co je to ta duše? Tuhle jsem četl, jak to vyjádřil jeden básník obrazem: „Podívej se na tuhle růžičku ve váze. Vidíš tělo, vidíš duši. Je tu hmota těla, tráva, rostlina. A je tu vůně a krása, co dělá růžičku růžičkou, - to je její duše. Jak můžeš říci, že člověk nemá mít duši? Copak není nejdůležitější činností každého člověka právě toto: aby rozvíjel svou duši, svou duchovní krásu, svou růžičku?“

Děti je třeba nejen vyučovat, ale i vychovávat. Doma a v kostele, ve farním společenství mládeže.

Jak to dělat doma?

Kardinál Tomášek to rodičům napsal: „Rodiče mají na děti působit výchovně především svým příkladem. S touto formou výchovy je možno začít už od nejtělejšího věku. Rodiče mají děti také poučovat o pravdách víry.“

Tolik pan kardinál. A když už jsme ve škole kardinálské, poslechněme si ještě jednoho kardinála, belgického primase Suenense, který o výchově příkladem napsal: „Všichni máme za úkol vyzářovat kolem sebe světlo, teplo a přátelství. To je náročný úkol a potřebujeme k tomu hodně fantazie, abychom ten dobrý příklad kolem sebe vyzářovali.“

Jako malá pomůcka nám poslouží několik zásadních pravidel:

Nikdy se před dětmi nehádějte.

Svou lásku rozdělujte všem dětem stejně – chraňte se vzbudit pocit, že někomu nadřuzujete.

Nikdy dětem nelžete, ani žertem. Co nesmějí vědět, to zamlčte, ale lhaním, nepravdou si nikdy nepomáhejte! Dá to někdy přemýšlení, ale je to naprosto nutné.

Nebojte se trochu kamarádského přístupu ke svým dětem.

Když si vaše děti přivedou domů kamarády, chovejte se k nim tak, jak byste chtěli, aby se jinde chovali k vašim dětem.

Nikdy nekářejte a netrestejte své děti v přítomnosti jiných dětí.

Nehubujte děti pro jejich chyby, ale chvalte je pro to, co je na nich dobrého. Pochvalte je dopředu za to, co teprve dokáží – dodáte jim tak sebedůvěru a chuti k dobré snaze.

Na otázky dětí vždycky odpovzte. Netřeba říci vše, co vy o tom víte, stačí povědět, na co se děti ptají, co stačí pochopit.

Přicházejte k dětem vždy se stejnou láskou a dobrou náladou! Jste-li náladoví, děti znejistí a vzdalují se vám.

Poručte dětem co nejméně, jen to, co opravdu musí být. Když však poručíte, dbejte na splnění rozkazu a nezapomeňte je pochválit.

Snadno se takové destero výchovy napíše, ale nic snadného to není, denně mít na paměti všechny ty zásady správné výchovy a řídit se podle nich.

Vy, mládeži, mějte proto s rodiči také trochu trpělivosti. Vidíte, jak to s vašim vychováváním nemají vůbec lehké.

MUŽ A ŽENA

Častým zdrojem napětí v našich domovech bývá bytostný rozdíl mezi mužem a ženou. Ženy jdou často svým mužům na nervy, protože myslí jinak, jednájí jinak, jsou jinačí než muži – a totéž platí i naopak. Co si s tím počít? Nejlepší řešení je, brát tu jinakost s láskyplným humorem. Poslyšte, co si o tom vypravují indiští křesťané...

Když náš Stvořitel a Pán stvořil muže, vypotřeboval na to všechnu hlínu. Z čeho teď udělá ženu, mužovu partnerku? Stvořitel o tom popřemýšlel, usmál se a začal tvořit.

Vzal kulatost měsíce, poddajnost popínavé vinné révy a chvění trávy, štíhlost rákosového stébla a náheru květin, lehkost listů a veselost slunečního paprsku, slzy mraků a nestálost větru, bázlivost zajíce a ješitnost páva, hebkost papouščí hrudi a tvrdost diamantu, sladkost medu a bojovou pohotovost tygra, planutí ohně a chlad sněhu, upovídánost straky a zpěv slavíka, lstivost lišky a věrnost divokých kachen. To vše Stvořitel spojil do jedné bytosti a přivedl ženu k muži.

Muž si s radostí ženu odvedl, ale po týdnu přistoupil před Pána a pravil: „Pane, z té ženy, kterou jsi mi dal, už nejsem příliš šťastný. Příliš mluví, pořád něco chce, takže už nemám žádný klid, neustále se dožaduje mé pozornosti a tak vyplývá všechnen můj čas. Každou maličkost nafukuje – a vůbec: jde mi na nervy. Přišel jsem, abych ti ji vrátil, protože s ní nemohu žít.“

„Nu dobrá,“ řekl Stvořitel a vzal si ženu zpět.

Za týden se muž znovu objevil před Stvořitelem a prosil ho: „Pane, můj život je tak prázdný! Od té doby, co jsem ti své srovnání vrátil, cítím se moc osamělý. Stále na ni musím myslet, jak tančila a zpívala, jak se na mne usmívala, jak si se mnou povídala, jak se ke mně tulila. Byla tak

krásná a poddajná, její povaha mne obveselovala. Prosím tě, dej mi tu ženu přece jen zpět!“

„Dobře, vezmi si ji zpátky,“ řekl Stvořitel.
Ale už po třech dnech byl muž zase zpátky a řekl stísněně: „Pane, ale s ní opravdu nemohu žít!“

ale s ní opravdu nemohu žít!“
„A bez ní také ne.“ – smál se Stvořitel. Obrátil se k mužům zády a pokračoval ve svém díle.

POTĚŠENÍČKA

„Dnes jsem si udělala radost,“ řekne žena své přítelkyni a míní tím, že si koupila například boty – anebo šlehačkový větrník. Muž nefekne asi nic, ale také si udělá radost a koupí si třeba láhev vína či součást k počítači.

Čokolády, přístroje, parfémy, předměty. V nich že by spočívala radost?

Inu ano, jsou to potěšenička, libůstky. Jsou to věci, jejichž účelem je potěšit (často spíš utěšit) se v běhu života málo radostného. Jsou to zástupné radůstky, které lze pořídit za peníze.

Přeji ti, abys měl v peněžence vždycky dost bankovek. Ale ještě víc ti přeji, abys podobné potěchy nepotřeboval, aby tvé radostné vzněty nepatřily potřebnému zboží, jež se nakonec brzy omrzí, nýbrž abys byl hledačem vyšší, pravé radosti, která je k máni zdarma všude tam, kde je modrá obloha a dobrá vůle mezi lidmi. Vždyť dobrý člověk ještě žije.

Přeji ti, aby tomu tak bylo i tvým přičiněním.

M. Hejná

Když mi bylo čtrnáct, můj otec byl tak hloupý, že jsem ho stěží vystál. Když jsem dospěl do jedenadvaceti let, hrozně mě překvapilo, jak velký porok za těch sem let udělal.
Mark Twain

SLOVO MAMINKY ŠKOLÁKŮM

ŠKOLA. Na dva měsíce zůstala opuštěná. Najednou ticho, žádné dětské šveholení. Hlas paní učitelky má taky prázdniny. Nikde ani živáčka, nikde žádný cvrkot. Až z toho jde mráz po zádech. Všechno ruch a život se na celé dva měsíce přestěhoval k babičká, tetičkám, do táborů, do hor, k rybníkům, k moři.

Na dva měsíce. Tak dlouhé se nám na začátku července zdály a najednou jsou pryč! A s nimi celé prázdniny. Ach jo! Zase do lavic! Trochu s obavami, trochu s očekáváním něčeho nového, a trochu také s těšením na kamarády i na paní učitelku!

Možná vám, děti, něco nepůjde, možná přijde poznámka nebo pětiku, ale i to patří ke škole. Jen se nesmí nic vzdávat! Poprat se s neúspěchem, ozbrojit se trpělivostí, když vše nejde hned na poprvé – to se bude hodit nejen ve škole, ale i v životě. Škola učí jít za svým cílem, něco mu obětovat a něco si odepřít. Učí vás bojovat sám se sebou, se svou leností a pohodlím. I na vás záleží, jaký bude školní rok, který právě začíná. Úspěchy vás posílí, neúspěchy naučí pokoře a trpělivosti.

A my, rodiče, udělejme svým dětem křížek na čelo, aby je naplnil Duch svatý, aby se naučili přijímat úspěchy i neúspěchy, aby v nich vítězil smysl pro spravedlnost a pro správné jednání.

Radujme se spolu s nimi z každé jedničky, povzbuzujme je, když se jim nebude dařit! Bůh má pro nás vždy nějaký ten trumf v ruce! Nemusíme objevovat Ameriku jako Kryštof Kolumbus, stačí objevovat pravdu, prokazovat dobro, věřit v Boha, hledat Boží království. Ve škole i v životě.

HH

Jakmile je váš potomek dost starý, aby mohl doma pomáhat, většinou už zase není doma.

Theresa Boomigdale

Mezi dvanáctým a sedmnáctým rokem dítěte může rodič zestárnout o třicet let.

Sam Levenson

PŘIJĎ, DUCHU SVATÝ, PŘIJĎ

Modlitba k Duchu svatému po svatém přijímání:

Ježíš je v našich srdcích. Stali jsme se malými svatostánky, v nichž přebývá Ježíš. Ježíš se nás ptá: „Řekni mi, co chceš, abych pro tebe udělal?“

O co máme prosit, Pane? Možná bych tě poprosil o zdraví nebo o pokoj ve své rodině. Možná bych se měl modlit za své děti, za vlastní budoucnost.

Jenže v této chvíli mi chceš dát něco mnohem, mnohem většího. Chceš mi dát svého Svatého Ducha. Tady jsem, můj Pane a prosím tě o Ducha, kterým jsi mě označil jako pečeti. Tento Duch se ve mně stal závdavkem dědictví, které jsi mi připravil.

V této chvíli si představ Ježíše, který stojí u tebe a pokládá na tebe ruku. Nejen Ježíš stojí u tebe, ale je tu celá církev, která tě povzbuzuje. Ježíš tě maže svým Svatým Duchem. Dnes a v této chvíli tě prosí, abys mu otevřel své srdce.

Přijď, Duchu svatý, přijď a zmocni se mého srdce, tlukotu mého srdce, aby bilo pro Ježíše. Přijď, Duchu svatý, přijď a ovládni můj strach, můj hněv a neodpuštění, které je v mém srdci.

Přijď Duchu svatý, přijď. Ovládni mou samotu, můj strach z budoucnosti, ovládni mé úzkosti, všechna má napětí. Ovládni stres, který prožívám v práci.

Přijď, Duchu svatý, přijď a ovládni mé tělo, oči, uši, mou chuť, můj jazyk, mé ruce a nohy. Ovládni mě celého, Duchu svatý.

Dnes se chci odevzdat do tvých rukou, aby tvá pečeť byla vtačena jako do teplého vosku. Přijď, Duchu svatý a naplň mě láskou, naplň mě nadějí, naplň mě vírou, naplň mě odvahou, naplň mě silou.

Přijď, Duchu svatý, přijď. Celý se odevzdávám do tvých rukou. Označ mě svou pečeti, abych byl tvým věrným služebníkem, věrným synem a věrným Ježíšovým učedníkem. Amen.

E. Vella, Duch svatý, pramen života.
Vydalo Karmelitánské naklad. 2006.

.....
Matouš: farní občasník pro vnitřní potřebu
Vydává farnost Fryšava